

Germa Lourens – G. Lourens is terugkeer- en Dublinfunctionaris bij Nidos, voogdijinstelling voor alleenstaande minderjarige vreemdelingen.

Ali

De bijzondere minderjarigen die ik als Nidos-medewerker tegenkom, blijken vaak in staat om na zes keer vallen, de zevende keer gewoon weer op te staan – en ervoor te gaan. Ik blijf daarvan onder de indruk, iedere keer raakt mij dat. Dus heb ik nu keuzestress: over welke jongere zal ik schrijven?

Er was een jongere die mij leerde dat het van belang is om, ondanks de kracht van minderjarigen, bij hen te zijn op de momenten die ertoe doen. Dat was Ali. Ik begon bij Nidos als jeugdbeschermer, in die periode had ik veel te maken met jongeren die op de campus in Almelo verbleven. Dat was een opvang op een AZC waarvan een bepaald deel voor minderjarigen was.

Veel van die jongeren kwamen uit Afghanistan. Ali was een van hen. Hij was leuk. Grote vent, met bijna constant een lach op zijn gezicht. Hij was zestien en een informele leider van de groep. Door hem ontstond er een fijne sfeer onderling. Als dingen volgens de jongeren anders moesten, was hij vaak degene die met de professionals praatte.

Op een avond was ik op de campus omdat een jongere geplaatst moest worden. Een mentor van COA zei toen dat Ali al de hele dag niet uit zijn kamer was gekomen. Hij wilde er pas uit als ik met hem zou praten. Ze wist niet wat

er aan de hand was. Ali bleek behoorlijk over de toeren, hij was in tranen. Zo kende ik hem niet.

Hij had de avond ervoor te horen gekregen dat zijn zusje bij een bombardement in Kabul om het leven was gekomen. Hij voelde zich machteloos en alleen. We hebben gepraat over de herinneringen die hij aan zijn zusje had. Uiteindelijk kalmeerde hij wat.

Ali wilde pas uit zijn kamer komen als ik met hem zou praten.

Toen Ali achttien werd, stopte de begeleiding en verloor ik hem uit het oog. Zeven jaar later belde hij mij: hij had een verblijfsvergunning gekregen en was een naaiatelier begonnen. En, hij was verliefd! Zij moest zijn vrouw worden, maar het was allemaal nog geheim. Of ik haar wilde ontmoeten. Natuurlijk wilde ik dat!

We hadden een leuk gesprek en lachten om herinneringen aan het 'campusleven', de school en het niet zo bruisende karakter van Almelo. Hij blikte ook terug op die avond op de campus: omdat ik er toen voor hem was, had hij de schouders er weer onder gezet.

Ik wist dat niet maar dacht wel: daarom blijf ik met volle overtuiging bij Nidos werken!